

РЕШЕНИЕ

№ 7981

гр. София, 22.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69
състав**, в публично заседание на 05.12.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **9665** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 231, ал. 1 от Закона за министерство на вътрешните работи (ЗМВР), във вр. с чл.145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на И. Г. И., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 5, чрез адв. А. Т. И. от В., срещу Заповед рег. № 8121к-11371 от 21.09.2022 г. на министъра на вътрешните работи за прекратяване на слъжебното правоотношение на основание чл.226, ал.1, т.6 ЗМВР.

В жалбата се поддържа нищожност на оспорената заповед поради липса на компетентност на лицето, което я е издало. Жалбоподателят твърди, че обжалваната заповед е издадена и подписана от заместник-министър Е. Г., заместващ министъра по силата на Заповед № 8121з-1205 от 16.09.2022 г. при липса на делегирани правомощия. В условие на алтернативност се поддържа незаконосъобразност на оспорената заповед. Жалбоподателят твърди, че ответникът е нарушил съдопроизводствените правила за законност, събиране и цялостна преценка на доказателствата относно всички релевантни факти, както и е нарушено задължението на административния орган да уведоми заинтересования служител за започване на производството по издаване на заповед за уволнението му. В допълнение жалбоподателят се позовава и на нарушение на материалноправни разпоредби на ЗМВР, тъй като за неявяването на жалбоподателя в срок за заемане на длъжността след влизането в сила на съдебното решение, с което е била отменена заповед 8121к-109 от 11.01.2022 г. съществува обективна, уважителна и независеща от него

причина. По тези причини оспорваната заповед била издадена и в несъответствие с целта на закона, тъй като 14-дневният срок за явяване в МВР за заемане на длъжността е за да се демонстрира, че служителят има намерение да продължи да работи в системата на МВР, като в чл. 226, ал. 1, т. 6 ЗМВР се предвиждала възможност за неспазване на този срок при наличието на уважителна за това причина. Претендира се отмяна на заповедта и присъждане на разноски.

Ответникът министър на вътрешните работи не изпраща процесуален представител. АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна: С Решение № 7294/19.07.2022 г. по адм.д.№ 4454/2022 на ВАС, V-то отделение, е оставено в сила Решение № 2151/31.03.2022 г. по адм.д.№ 889/2022 г. на АССГ, с което е отменена Заповед № 8121к-109 от 11.01.2022 г. на министъра на вътрешните работи относно прекратяване на служебното правоотношение на жалбоподателя.

На 27.07.2022 г. на жалбоподателя е издаден амбулаторен лист № 000282, с който е препоръчано 30 дни домашно лечение поради оплаквания, свързани с основната диагноза на г-н И.. Болничен лист не е издаден на основание, че жалбоподателят е бил безработен към този момент. След изтичането на този 30-дневен период служителят подава заявление рег. № 812100-14532/29.08.2022 г. до министъра на вътрешните работи, с което иска възстановяването му на заеманата преди уволнението длъжност на основание чл. 232 ЗМВР.

Главният комисар А. И., чрез докладна записка рег. № 3286р-46118 от 12.09.2022 г., предлага на министъра на вътрешните работи да прекрати служебното правоотношение на жалбоподателя поради невявяването му да заеме длъжността в 14-дневен срок от влизането в сила на съдебното решение за отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение. В докладната записка се твърди, че този 14-дневен срок е изтекъл на 02.08.2022 г., а заявлението за възстановяване е подадено чак на 29.08.2022 г.

Издадена е оспорената в настоящето производство Заповед рег. № 8121к-11371 от 21.09.2022 г. за прекратяване на служебното правоотношение на жалбоподателя в МВР на основание чл. 226, ал. 1, т. 6 от ЗМВР. В мотивите на акта е цитирана горепосочената докладна записка. При посочените факти органът по назначаването е приел, че е изпълнена хипотезалата на чл. 226, ал. 1, т. 6 ЗМВР.

Заповедта е връчена е жалбоподателя на 07.10.2022 г. Жалбата е подадена на 13.10.2022 г. - в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл. 147, ал. 1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен съд съобразно чл. 231, ал. 1 ЗМВР, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна по следните правни съображения:

В настоящето производство и съгласно чл. 168, ал. 1 вр. чл. 146 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт, като прецени дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган – орган по назначаването съгласно чл. 227 и чл. 158, ал.1, т.1 и т.4 ЗМВР, в условията на заместване. В случая, заместник-министърът на вътрешните работи, на основание Заповед за заместване № 81213-1205 от 16.09.2022 г. и чл. 35, ал. 1 ЗМВР, се явява компетентен орган да издаде оспорената заповед. В о.с.з. на 05.12.2022 г.

процесуалният представител на жалбоподателя не поддържа възражението за нищожност поради некомпетентност и доказателственото си искане за представяне на заповедта за заместване. Оспореният акт е мотивиран от фактическа и правна страна съгласно чл. 59, ал.2 от АПК.

Съдът не може да се съгласи с твърдението на жалбоподателя, че оспорената заповед нарушава чл. 26 АПК, тъй като разпоредбите в ЗМВР са специални спрямо тези на АПК. В ЗМВР няма изискване за уведомяване на служителя, чието правоотношение ще бъде прекратено на основание чл.226, ал.1, т.6 ЗМВР, както и за изискване от страна на органа по назначаване на доказателства дали в релевантния по чл.232 ЗМВР срок за служителя не са възникнали уважителни причини за пропускането му. Още повече, че в този срок служителят може да бездейства. Правото му на защита срещу евентуален утежняващ акт е гарантирано чрез възможността за оспорване на заповедта за прекратяване на правоотношението, което в настоящия случай жалбоподателят е направил.

Съгласно чл. 232 ЗМВР при отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение държавните служители се възстановяват на предишната длъжност и могат да я заемат, ако в двуседмичен срок от влизането в сила на административния акт или на съдебното решение се явят в съответната структура.

В случая е спорно изпълнението на предпоставката по чл. 232, изр. 1 ЗМВР, доколкото в двуседмичен срок от влизане в сила на съдебното решение за отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение служителят не се е явил в съответната структура. В такъв случай следва да се определи дали са били налице уважителни причини, които да обусловят неспазването на този срок (арг. от чл. 226, ал. 1, т. 6 ЗМВР).

Терминът „уважителни причини“ не е легално определен и е в дискрецията на съда да прецени във всеки отделен случай дали дадените от съответната страна аргументи могат да се класифицират като „уважителни причини“. Жалбоподателят се позовава на заболяване и лекарското предписание за 30-дневно домашно лечение, което е подкрепено с амбулаторния лист от 29.07.2022, както и с последващ амбулаторен лист рег. № 000283 от 27.09.2022 г., с които се доказва здравословното му състояние към момента, в който е трябвало да започне работа. В допълнение, предвид статута на жалбоподателя на лице, незаето по трудово или служебно правоотношение, съгласно регистрационната карта в дирекция „Бюро по труда“ на Агенция по заетостта в район „В.“, преглеждащият лекар д-р В. И. К. не е издал болничен лист, който да послужи пред органа по назначаване. По тези обективни, здравословни причини несъмнено е налице уважителна причина за невявяването на служителя в срока по чл.232 ЗМВР. Съдът не може да се съгласи с аргумента на жалбоподателя, че 14-дневният срок е бил спрян за времето, в което същият е бил в процес на домашно лечение. Срокът в чл. 232 ЗМВР е преклузивен и като такъв не може да бъде спиран. По този начин жалбоподателят не е внесъл в срок заявлението си за възстановяване, но за това са налице уважителни причини. Вярно е, че коректното поведение от страна на служителя изисква към заявлението за възстановяване да приложи издадения му болничен лист с цел доказване на уважителни причини за неспазване на преклузивния срок. Този пропуск на служителя обаче не може да дерогира обективното наличие на релевантните по чл.226, ал.1, т.6 ЗМВР уважителни причини за невявяване в срока по чл.232 ЗМВР. По този начин се установява нарушение на чл. 226, ал. 1, т. 6 ЗМВР при издаване на оспорената заповед, тъй като налице е обективна уважителна причина

жалбоподателят да не се яви в 14-дневния срок, предписан от чл. 232 ЗМВР – самостоятелно основание за незаконосъобразност по чл.146, т.4 АПК.

На последно място, налице е и несъответствие с целта на закон при издаване на оспорената заповед по смисъла на чл.146, т.5 АПК. Както е посочено и от жалбоподателя, целта на предоставения в чл. 232 ЗМВР 14-дневен срок за явяване в МВР за заемане на длъжността, която е била изпълнявана преди прекратяването на служебното правоотношение, е за да се демонстрира, че служителят има намерение да продължи да работи в системата на МВР. В случая, жалбоподателят е изявил желанието си да продължи да работи в МВР, макар и след изтичане на 14-дневния срок, за което, както вече бе установено, той има уважителни причини. Това негово действие е трябвало да бъде взето предвид, особено в настоящия случай, в който докладната записка, на която се основава оспорваната заповед, е датирана две седмици след подаването на заявлението за възстановяване на жалбоподателя.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 АПК е дължима отмяна на оспорената заповед.

Съгласно чл. 173, ал. 2, вр. чл. 174 АПК, след отмяна на административния акт и когато естеството му не позволява решаването на въпроса по същество, съдът изпраща преписката на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Санкция за евентуално неизпълнение на съдебното решение е нормата на чл. 177, ал. 2 АПК.

На основание чл. 174 АПК съдът следва да предостави на ответника 14-дневен срок за произнасяне по заявление рег. № 812100-14532 от 29.08.2022 г. при съобразяване на указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени с настоящето решение.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал.1 АПК на жалбоподателя следва да бъдат присъдени сторените в производството разноски в размер на 10 лв. за държавна такса и на 1500 лв. за адвокатско възнаграждение, при липса на възражение за прекомерност по чл.78, ал.5 ГПК от ответника.

Видимо от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. град, I-во отделение, 69-и състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на И. Г. И., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 5, чрез адв. А. Т. И. от В., Заповед рег. № 8121к-11371 от 21.09.2022 г. на министъра на вътрешните работи за прекратяване на служебното му правоотношение на основание чл. 226, ал. 1, т. 6, вр. чл. 232 от ЗМВР.

ПРЕДОСТАВЯ на основание чл. 174 АПК на министъра на вътрешните работи 14-дневен срок от получаване на препис от влязъл в сила съдебен акт за произнасяне по заявление рег. № 812100-14532 от 29.08.2022 г. при съобразяване на указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени с настоящето решение.

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи да заплати на И. Г. И., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 5, чрез адв. А. Т. И. от В., на основание чл. 143, ал. 1 АПК сторените в производството разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 1510 лв.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: